

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН ВЛАКЪТ

chitanka.info

Железният път слиза от планината и се вие сред хълмове, покрай реката и вековната дъбова гора. Релсите не блестят на слънчева светлина, но белият чакъл, върху който са траверсите, сякаш свети. Край линията са нацъфтели макове, божури, маточина, жълтурчета, а сред туйките трева се виждат малки виолетки. От гората се чуват гласовете на славеи, от време на време почукване на кълвач, крясъци на свраки, а от реката — квакания на жаби.

Скоро ще стане горещо. Знойт ще затисне природата и ще настане тишина. Всичко живо ще се притаи да чака вечерното захлаждане, за да излезе и запее песните си.

Драгомир върви бавно между линията и реката. Подпира се на тояжка от леска. От време на време спира и поглежда ту към водата, ту към гората. Живее в малка колиба от другата страна на река Мала речка. Пътниците от бързия влак, който профучава три пъти на ден, често виждаха сухата му и леко прегърбена фигура, изправена пред колибата му или край реката. Понякога с въдица в ръка.

Драго стъпва в реката и бавно я пресича. Малко по-нагоре е къщата му. Барака, оградена с телена ограда. В двора е насадил домати, чушки, краставици и тиквички. Всички растения са отрупани с плод, защото той се грижи за тях. Има и кокошки, които се разхождат из двора и кълват. Пред вратата на сянка лежи стар дръглив пес. Човекът отива до него и го погалва по главата. Вмъква се в къщичката, а после излиза с комат хляб.

— Кът-кът-кът! — започва да вика кокошките и да рони хляб. Птиците се струпват около него и лакомо кълват трохите.

Драгомир Цветков е пенсионер по болест от няколко години, след инцидент с влака. Оттогава живее изолиран от света на това място. Добре му е така. Тих и спокоен живот сред природата. Има си куче за другар, а веднъж седмично пали старото си шеви и отива до града за продукти. Понякога пие бира в кръчмата на главната улица. После се прибира, ляга на мръсния дюшек и заспива. Понякога сънува жена си. Понякога я убива насън, макар и да не я мрази затова че го напусна. Даже си дава сметка, че така му е по-добре.

Влиза за малко и излиза с един къшей, буца сирене и домати в чиния. Сяда под черештата и вяло започва да се храни. Често спира да дъвче и вдига поглед към планината. Отвъд нея е миналият му живот.

Пуф-трака-трака-пуф! Задава се влакът. Винаги навреме, винаги точен. Профучава покрай къщурката и отминава. Драго се е надигнал, за да види вагоните и пушачите по прозорците. Хората бързат, винаги в движение, винаги нанякъде. И докато профучават покрай света, животът профучава покрай тях.

Чува се търкулване на камъче. Драгомир се надига и поглежда към линията. Странно му е да види жената. Тя върви между двете релси и гледа към гората. От време на време подритва камъче. Струва му се, че е млада. Надали има и трийсет. С отвратителна, модерна прическа е — къса подстрижка и щръкнала коса във всички посоки. Черна коса, а след малко ще види, че и очите ѝ са черни. Кожата ѝ е толкова бяла, сякаш току-що е излязла от корито с мляко. Пътничката се приближава и спира, когато се изравнява с къщата. Той никога не е виждал човек да върви пеш по линията, освен себе си. Забелязва, че е облечена с черен потник и къси дънкови гащета. На краката си носи кецове, а през рамото войнишка мешка. Странна му се вижда.

— Здравейте! — извиква жената. Маха с ръка и се усмихва.

Тази усмивка огрява сърцето му и я разкрасява много.

— Бихте ли ми дали чаша вода, защото пресъхнах в тази жега — отново се усмихва тя.

Драгомир ѝ махва с ръка да дойде и я наблюдава как се навежда да се събуе. После нагазва в реката и водата стига до коленете ѝ. Идва боса, държейки кецове в ръка. Глезените ѝ са тънки и нежни, а краката толкова бели, сякаш са от сирене. Приближава се до мъжа и му се усмихва отново. Драгомир потъва.

— Казвам се Ния — и протяга малката си ръка към него.

— Драгомир — смотолевя мъжът и плахо я поема в голямата си мургава ръка.

— Май не говориш много, а? — закачливи пламъчета играят в очите ѝ.

Той вдига рамене, обръща се и влиза в къщата. След секунда се появява с чаша в ръка. Успял е да прокара гребена през прошарената си коса. Отива до помпата и я натиска, докато потече вода. Подлага чашата. Пълни я и я подава на жената. През това време тя е пуснала обувките си на земята и се протяга. Драгомир я гледа. Ходилата ѝ са налепени със сламки и прах.

— Благодаря ти — казва тя, докато поема чашата. Долепя устни до нея и я надига. Пие до дъно. Драго гледа извитата назад шия и как гръклянт ѝ се повдига при всяко преглъщане.

Тя обърсва с ръка мократа си уста. Капчица вода се стича по брадичката ѝ, надолу по тънката шия, през трапчинката на ключицата...

— Ех, добре си живееш ти, Драго. Хубаво е тук. — Вече е сложила ръце на кръста, но не изглежда така, както жена му, когато си сложи ръцете на кръста, а някак по детински забавно.

— Добре е тук! Да, добре е — мрънка мъжът и не знае накъде да гледа.

Ния отива до кучето. Докато Драго ѝ каже да внимава, защото кучето не обича непознати, тя се навежда и започва да го чеше зад ушите.

— Ей, какво хубаво куче си имаш. Другарче! Сладур голям!

Песът ляга по гръб, а тя се размива и го чеше по корема. Смее се. Драго е изненадан, че старият му другар така вири крака пред жената.

— Може ли да остана малко да си почина? — пита го тя.

Той свива рамене. Махва с ръка към къщата.

— Влез и легни, ако искаш. Отдалеч идваш, май.

— Отдалеч, друже, отдалеч.

Той взима въдицата, която е подпрял на крушата и казва:

— Аз ще отида за риба, ти се разполагай както искаш.

— Ей, не се ли страхуваш, че ще ти открадна нещо?

— А, ще откраднеш. Мигар има какво, освен тоя дръглив пес — засмива се леко Драго и излиза от двора без да дочака отговор. Сякаш я чува да се смее зад гърба му.

Тръгва надолу по течението. Крачи бавно. Навежда се и откъсва дива ягода. Сладка е.

Стига до вирче, където мята въдицата.

Слънцето докосва хоризонта. Минал е и последния бърз влак, когато Драго тръгва обратно. На една пръчка е нанизал няколко пъстърви. По пътя откъсва ягоди и ги прибира в джоба си. Влиза в

дворчето и някак стъпва по-леко. Сам не си дава сметка, че няколко часа е чакал момента, в който ще завари жената у дома си. Оглежда се.

Кокошките са притихнали в курника. Песът го няма. Тихо е, като се изключат щурците. Отива до крушата, за да подпре въдицата.

— А, ето те и теб. Зачудих се къде се изгуби цял ден — разнася се омаен глас зад него.

— Ами, на! Ето! Тука... прибрах се.

Ния вижда рибата и плясва с ръце като дете:

— Е, супер, ще я опечем на жерава, нали? — И без да дочака отговор, взима рибата от ръцете му.

Драгомир наклажда огъня и сяда до него. През това време Ния е осолила рибата, натъркала я е с черен пипер и лимонов сок. Слагат я на най-обикновена телена скара и се вглеждат в огъня.

Жената скача и хваща Драго за ръка:

— Хей, я ела. Ти не влезе вътре. — Почва да го дърпа и той става.

Влизат в къщичката. Мъжът не може да я познае. Докато го е нямало, тя е измела, измила, изтупала, подредила. Все едно не е неговата бърлога.

— Харесва ли ти така?

— Ами, да. — Той е объркан. Толкова бързо нахлу в личното му пространство.

Тя се усмихва и го прегръща през рамо за секунда:

— Ама и ти си едно дърво.

Той се изчервява и пристъпва от крак на крак, което я кара да се засмее с глас. Излизат и сядат до огъня. Рибата е готова. Ядат, без да говорят. Осветяват ги само жаравата и звездите. Луната е зад гората и не се вижда. Чува се бухал. Драгомир изнася две чаша и сипва вино — негово производство. Ния пие мълчаливо. Когато пресушава чашата си казва:

— Късно е вече. Трябва да вървя.

Мъжът усеща колебливостта в думите и бързо казва:

— Прекалено късно е вече. Къде ще ходиш сама по нощите. Остани. Ще спиш вътре.

Вижда усмивката ѝ на беглата светлина и нещо трепка в сърцето му.

На сутринта Драгомир се събужда още с първите слънчеви лъчи. Става и се оглежда. Ния я няма до него в леглото. Снощи легнаха заедно. Снощи тя го дари с топлина. Пробуди чувства, които бе забравил. Докосна струни, които не бяха свирили отдавна. Излиза навън. Надява се тя да е на двора. Но я няма. Тогава вижда влакът. Тъкмо тръгва. Набира скорост. На прозореца на последния вагон вижда тънка фигура, облечена с черен потник и къса черна коса, която е щръкнала във всички посоки. Фигурата го гледа. Влакът набира скорост и се отдалечава.

Драгомир се облича. Взима тояжката, преминава през реката и излиза на линията. Фигурата му куцука по чакъла. Сеща се, че е забравил да нахрани кокошките и кучето. После се успокоява, че няма значение. Кокошките не са заключени и ще излязат. Сами ще си намерят храна. Кучето ще почака, пък ще иде до близкия град, там храна много край контейнерите.

Драгомир върви по линията и слуша скорците и славеите. Птичи хор отдясно и жабешки отляво. Чува свирката на влака. Продължава да върви, докато звукът го обгръща в метал.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.